

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2008 r.

skargi R. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 maja 2007 r., sygn. akt I ACa (...) wydanego w sprawie z powództwa R. D.

przeciwko E. D.

o rozwód,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 9 maja 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda R. D. od wyroku Sądu Okręgowego w P. rozwiązującego przez rozwód małżeństwo powoda z pozwaną E. D. z winy obojga małżonków i orzekającego o władzy rodzicielskiej nad ich małoletnią córką T. D., o obowiązku ponoszenia przez rodziców kosztów jej utrzymania i wychowania oraz ustalającego kontakty powoda z córką w obecności matki dziecka i kuratora sądowego, którego koszty ponosić będą obie strony w równych częściach.

W skardze powód domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego i wnosił o jego uchylenie w całości. Podnosił, że z uwagi na niezgodność wyroku Sądu Okręgowego z przepisami art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, art. 95 § 1 k.r.o. i art. 111 § 1 k.r.o. dotyczącego pozbawienia władzy rodzicielskiej (mylnie oznaczonego jako art.

111 § 1 k.p.c.) niezgodny z prawem jest także wyrok Sądu Apelacyjnego, oddalający apelację w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), w ramach których skarżący powinien wytknąć konkretne uchybienia przepisom, które spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem zaskarżonego orzeczenia, wskazanie przepisu prawa z którym zaskarżone jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia (pkt 4), wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6).

Wymagania te mają charakter konstytutywny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a co za tym idzie skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Wniesiona skarga nie zawiera przytoczenia podstaw skargi, a tym samym nie spełnia wymagania opisanego w pkt 2 art. 424⁵ § 1 k.p.c., które jest wymaganiem odrębnym od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne i nie może być z nim utożsamiane (powołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r.).

Niezależnie od tego, niedopuszczalne jest oparcie skargi na zarzutach dotyczących faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zd. drugie), a w konsekwencji podnoszone w niej zarzuty z zakresu prawa materialnego muszą mieć oparcie w faktach ustalonych w zaskarżonym orzeczeniu, a nie konstruowanych przez skarżącego w opozycji do tych ustaleń (postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Skarżący nie może więc, jak czyni to powód, podważać zgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia poprzez kwestionowanie przyjętych za jego podstawę ustaleń faktycznych z powodu ich sprzeczności z materiałem dowodnym sprawy i błędów w dokonanej przez sąd ocenie dowodów.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).